

ROAD TRIP ZA ŠTĚSTÍM
PLNÝ SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Bláznivá jízda

CHRISTINA MYERS

Ruthii je osmatřicet. Právě přišla o práci a o snoubence, spí na rozvrzaném gauči u kamarádky a svůj světabol utápí ve víně. Ona i její strádající bankovní účet nutně potřebují změnu. Inzerát jistého Davida Marche hledající pečovatelku, která by doprovodila jeho matku z východního pobřeží Kanady až k němu, do Vancouveru na druhém konci země, navíc s představou štědré odměny a vítaného vytržení z každodenní rutiny, Ruthie logicky přivítá s nadšením.

Jejím úkolem je především zajistit, aby bezpečně dojely do cíle. Jakmile se však vydají na cestu, dvaasedmdesátiletá Kay se vytasí s dlouhým seznamem věcí, které by během oné pouti napříč kontinentem ráda zažila a podnikla, a ve hře rozhodně není jen krotká prohlídka pamětihodností.

Dvojici cestovatelek, jež mají pramálo společného, čeká nejistá a daleká pouť, na níž se přítomnost prolíná s minulostí a žádné přání není tajné. Najde Ruthie tu správnou odbočku, aby konečně vzala život do vlastních rukou? A co Kay? Opravdu má už jen dožít v dusivé péči svého syna? Bláznivá jízda vás zve na road trip nekonečnou, fascinující Kanadou, na jehož konci každý může dostat druhou šanci.

Vzít do ruky vlastní život znamená rozhodovat se a riskovat. Tenhle něžný, nádherně vtipný román se nechce spokojit s polovičatým životem. Dlouhá cesta napříč kontinentem (kde nechybí mentální a mechanické zádrhele, trápení, radost a obrovská skála ve tvaru penisu) tu přináší nejen zábavu, ale jisté zmoudření. Každý z nás může vykročit svou vlastní „cestičkou touhy“. Bláznivá jízda vám ukáže jak.

– Cassie Stocks, držitelka Medaile za humor Stephena Leacocka

Můj plán na cestu:

- 1. Ukázat Ruthii tenhle seznam (*přesvědčit ji?)*
- 2. Nerozbrečet se, až pojedeme přes most Kanfederace*
- 3. Přecíst (nebo si znovu přecíst) tři kanadské spisovatele*
- 4. Napsat báseň*
- 5. Namočit si nohy v Tichém oceánu*
- 6. Opít se (panáky?)*
- 7. Vyfotit se na každé hranici mezi provinciemi*
- 8. Něco ukrást*
- 9. Zastavit se na kontinentálním rozvodí
(dá se to? kde to vůbec je?)*
- 10. Znovu navštívit chatu v Sand Bay*
- 11. Navštívit Drumheller*
- 12. Co nejčastěji se koupat*
- 13. Jít si zatančit*
- 14. Koupit si cestou místní umělecký předmět*
- 15. Poznat nové lidi*
- 16. Podívat se na nejvyšší příliv (*penisová skála)*
- 17. Pozorovat západ nebo východ slunce na vrcholu hory
v Britské Kolumbii*
- 18. Navštívit nějaký sexshop a koupit si něco legračního*
- 19. Pořídit si nový účes*
- 20. Alespoň jednou si užít skvělý sex*
- 21. _____*

CHRISTINA MYERS

*Bláznivá
jízda*

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2021 Christina Myers

Published by Caitlin Press, Canada

Translation © Jiří Chodil, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-752-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-751-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-286-8 (print)

Pro moji mámu, která mi vždycky tvrdila, že to dokážu.

KAPITOLA 1

Jenom zlomek vteřiny předtím, než se ozval křik, cvakl v zámku klíč.

„Ruthie! Hej, Ruthie, vstávej. Todle musíš vidět.“

Jules za sebou zabouchla dveře a praštila s klíči o stůl, takže kov se zařinčením narazil do skla. Pevně jsem stiskla víčka.

„Ruthie. Ježíši, ty ještě furt spíš?“

Byla jsem celá zavrtnaná pod dekou, i s hlavou, ale přesto jsem věděla, že se nade mnou tyčí jako Eiffelovka. Čekala. Z jejího hlasu jsem slyšela nesouhlas a bylo mi jasné, že se jí zračí určitě i ve tváři. Zasténala jsem. „Jules, prostě... ne.“

Neměla jsem sílu vymýšlet, jak má ta odpověď pokračovat. V puse jsem měla sucho, hlava mi třeštila a záda mě bolela od toho, jak jsem už tolik týdnů spala na Julesině starém a pořádně boulovatém gauči. Tušila jsem, že někde na podlaze vedle mě leží prázdná láhev od vína, a nebyla jsem si úplně jistá, jestli jsem tam nenechala i skleničku. Vlastně jsem si ale nebyla tak moc jistá ani tím, že jsem nějakou skleničku vůbec použila. Znovu jsem zasténala.

„Tentokrát neodejdu,“ zavrčela. Nedělala si legraci, v jejím hlase zaznělo něco nového a děsivého – nadšené odhodlání. „Budu tu stát, dokud se neposadíš a nepodíváš se na to. Musím ti něco důležitého ukázat.“

Vydržela jsem to ještě třicet vteřin, ale poté co si začala odkáš-
lávat, a to stále hlasitěji a hlasitěji, jsem to vzdala a vykoukla zpod deky. Do očí se mi bolestivě zařizlo světlo, pronikající sem oknem

na druhé straně místnosti. Obloha byla modrá, mraky se převalovaly v líném vánku. Představovala jsem si, jak to tam venku voní po oceánu. Stejně jako to vždycky vonělo o některém z těch dokonalých pozdně letních odpolední tady na Ostrově Prince Edvarda: teple a uklidňujícím způsobem, ale už také s příslibem svěží vůně blížícího se podzimu.

Ve skutečnosti jsem ale vlastně doopravdy *nevěděla*, jak to tam voní. Nemohla jsem to vědět, spoléhala jsem se totiž jen na paměť a namlouvala si, že si něco takového dokážu představit. Julesin byt jsem totiž neopustila už nejméně týden. Možná deset dní.

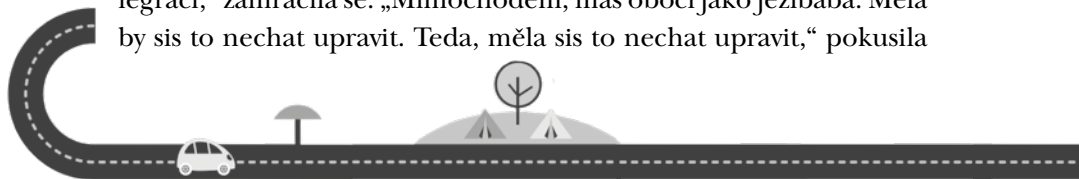
„Našla jsem pro tebe práci,“ zařičela Jules a nastrčila mi do zorného pole kus papíru, takže jsem najednou modrou oblohu a mraky neviděla. „Našla jsem pro tebe *práci*. Tohle teď budeš dělat. Je to perfektní. Je to *přesně* to, co potřebuješ.“

Snažila jsem se neobrátit oči v sloup. Posledních šest měsíců jsem od spousty spolupracovníků, přátel, šéfa (teď už bývalého, ale dělal, co mohl, aby mě v zaměstnání udržel co nejdéle) a členů rodiny slyšela hromadu dobře míněných rad – tedy, pokud jsem se uráčila jim zvednout telefon – pořád dokola mi vysvětlovali, co „potřebuju“. Nikdo ale *nevěděl*, co potřebuju skutečně. Ani já jsem *nevěděla*, co potřebuju, proboha. „Dobře, díky. To je skvělé. Opravdu si toho vážím. Podívám se na to,“ zamumlala jsem a neurčitě kývla Julesiným směrem.

Nemyslela jsem si, že je to skvělé, nevážila jsem si toho a s naprostou jistotou jsem věděla, že se na to nepodívám.

Jules to pochopitelně věděla také. Našpulila rty a posadila se na vzdálený konec pohovky, čímž mě donutila uhnout jí nohama.

„Nenechám tě být, dokud si to nepřečteš. Celé. A pak napíšeme tomu chlapovi, co to nechal otisknout. Budu tu sedět celý den a číchat tvůj smradlavý dech po víně, dokud to neuděláš. Nedělám si legraci,“ zamračila se. „Mimochodem, máš obočí jako ježibaba. Měla by sis to nechat upravit. Teda, měla sis to nechat upravit,“ pokusila

se najít přesnější vyjádření pro to, co chtěla říct, „asi tak před třemi týdny.“

Zírala na mě a čekala.

„Tak jo, dej to sem,“ odsekla jsem. „A na obočí kašlu. Jestli sis nevšimla, tak mě nezajímá nic. Vůbec nic.“

Jules se konečně usmála. „Tak si najdi na krizi středního věku gauč u někoho jinýho. Ale nejdřív si přečti tohle. Je to perfektní, Ruthie. Je to prostě perfektní.“

Pomalou to slovo „perfektní“ vyslovovala, mazlila se s ním a nechala ho na závěr dramaticky zarezonovat: to „TNÍ“ na konci bylo jako jemná, něžná čepička na nejsladčeji znějícím slově všech dob. Podala mi papír a já se na něj zadívala dosud kalnýma očima.

HLEDÁME: Zkušenou pečovatelku pro doprovod starší klientky autem z New Annanu do Vancouveru. Musí mít platný řidičský průkaz a umět řídit minivan. Úspěšná uchazečka bude pomáhat klientce při vyklizení stávajícího bydliště a poté ji odveze k její rodině do Vancouveru. Ubytování, strava a další náklady na cestu budou hrazeny, stejně jako náklady na zpáteční letenku/cestovné. Musí být přátelská a výkonná a musí poskytovat klientce dobrou společnost a podporu před cestou, během cesty a v případě potřeby i přes noc. Požadujeme reference a upřednostňujeme uchazečky s více než pětiletou praxí v poskytování domácí péče. Přihlášku se životopisem zašlete Davidovi na adresu d.march@tripp-engineering.com.

Přečetla jsem si to podruhé a pak to celé ještě jednou přelétla očima. Kousla jsem se do rtu a znovu si uvědomila, jak hrozně mi páchne z pusy. Chtěla jsem si lehnout zpátky na gauč a nemyslet na práci, kterou Jules považovala za per-fek-TNÍ. V poslední době jsem se nedokázala dostat ani do obchodu s potravinami, natož abych

přejela přes celou zemi. Jules se zvedla a čekala a já se snažila tvářit tak, aby to působilo dojmem, že o té myšlence uvažuju.

„Nechci to dělat,“ vzdala jsem se nakonec a vrátila jí papír, aniž bych se na ni podívala.

„Já vím, že nechceš. Ale musíš.“

„Ne, nemusím.“ Odhodila jsem zbytek přikrývky a vstala. Láhev od vína zařinčela o dřevěnou podlahu, jak jsem ji přitom nakopla. Pořád jsem na sobě měla běžecké kalhoty a tričko, které jsem si oblékla včera. Oprava: především. Bolelo mě celé tělo. Bolela mě hlava. Nejvíc ze všeho mě bolelo srdce, ne nějakým poetickým způsobem, ale skutečnou fyzickou bolestí na hrudi. Nemohla jsem dělat cokoli, dokonce ani ty nejjednodušší každodenní úkony, natož jet z jedné strany Kanady na druhou. Jak bych to dokázala, když jediné, co jsem chtěla, bylo si lehnout a už nikdy nevstat?

„Já to neudělám, Jules.“

„Ale...“

„Já to neudělám.“

„Ale nemyslíš si, že...“ začala znovu.

„Ne, nemyslím,“ vyštěkla jsem. „Ježíši, prostě... mě nech na pokoji.“ Obešla jsem ji a zamířila ke koupelně. „Jdu se osprchovat.“

„Dobrý nápad, smrdíš jak tátova pramice,“ pronesla nevzrušeně. „Začnu pracovat na tvém životopise.“

Vztekle jsem na ni namířila prstem, neschopná přijít na správnou odpověď, dobelhala se přes malý byt do koupelny, aniž bych se ohlédla, jestli mě přitom sleduje, a zabouchla za sebou dveře. V žádném případě jsem se o tu práci nehodlala ucházet. Ne teď. Vlastně nikdy.

Vlezla jsem pod proud horké vody a rozbolely mě kosti. Cítila jsem se na osmdesát, ne na osmatřicet. Záda mě bolela od spaní na gauči, oči jsem měla unavené a opuchlé z toho, co se stalo každodenně.

ním rituálem – začínala jsem pít příliš brzy, zůstávala jsem vzhůru příliš dlouho a spala přes den. Kůži jsem měla horkou a napjatou, ještě pořád jsem byla celá rudá z toho, jak jsem předešlý večer – a všechny předchozí večery už od února – příliš pila. Nebylo nic divného, že mě *to* napadlo zrovna ve chvíli, kdy jsem byla ve sprše, protože *ten den* jsem se taky sprchovala. Zrovna jsem tehdy zavírala vodu a začala si balit vlasy do ručníku, když jsem zaslechla ten nejtišší zvuk, jaký se mohl v bytě ozvat: cvaknutí otevíraných dveří a pak druhé cvaknutí, to když se zavřely. *Jack přišel domů dřív*, pomyslela jsem si. A pak, když jsem uslyšela další tiché zvuky: *A zapnul televizi*.

Usmála jsem se a promýšlela plán, který se mi začal formovat v hlavě, zatímco jsem se tiše utírala. Bylo to dokonalé, opravdu. Sama jsem přišla domů dřív, což byla součást hry, kterou jsem vymyslela na oslavu Valentýna. Jack Valentýna nesnášel, odmítal chodit na večeri nebo dokonce do kina, stěžoval si na dlouhé fronty a davy lidí v „den nuceného konzumu“. Takže jsem šla koupit jeho oblíbené jídlo (steak, chřest a bramborovou kaši) a přišla domů dřív, abych ho překvapila. Plánovala jsem, že až se vrátí z práce, budu naporáděná, učesaná a jídlo bude uvařené. Teď to ale vypadalo, že si stejný plán podle všeho vymyslel i on. Rozhodla jsem se vynechat tu část „naporáděná, učesaná a jídlo bude uvařené“, ale to byly koneckonců ty nejméně podstatné části plánu. Mohli jsme rovnou přejít k mnohem zábavnějšímu bodu. Po špičkách jsem došla ke dveřím koupelny, stiskla kliku tak pomalu a tiše, jak jsem jen dokázala, a nechala ručník sklouznout na zem. Obecně se za své nahé tělo spíš stydím, ale tehdy jsem sama sebe přesvědčila, no co, je přece Valentýn, a tak jsem otevřela dveře, vyšla ven, prsty se rozčuchala jako nějaká showgirl, zavrtěla zadkem a zakroužila rameny, aby mi začala poskakovat prsa – takový záměrně polokomický, polosexy manévr.

A na gauči ležel polonahý Jack a zmítal sebou jako chobotnice na suchu. Podobně jako ona měl i on osm končetin – čtyři ruce, čtyři nohy –, aspoň to tak vypadalo. A zvuky, o kterých jsem si myslela,

že jsou z televize – že to tiše žvatlají protagonisté seriálů jako *Zákon a pořádek* nebo *Mauvy* –, byly ve skutečnosti sténání a chichotání. *Dívčí* sténání a *dívčí* chichotání. A pak nastalo ticho – naprosté, nelslyšitelné ticho, jež jako by bylo schopno pohltit jakýkoli zvuk, který by se ozval (ne že by se tedy doopravdy ozval, jestli mi rozumíte). A potom se na mě otočily dva páry očí.

Jediné, co jsem dokázala říct, bylo: „To mě vojeď.“

O ojíždění se tu mluvit dalo. Ale o mně ne, aspoň jsem si byla dost jistá tím, že ta ženská na gauči nejsem *já*. Zato Jack tady zrovna nadšeně klátil prodavačku z květinářství pod naším bytem.

Vyšla jsem z té jiné, Julesiny koupelny s ručníkem omotaným kolem těla a druhým okolo hlavy. Jules seděla u kuchyňského stolu s otevřeným notebookem.

„Ukaž mi ještě jednou ten inzerát,“ zavrčela jsem, aniž bych se na ni podívala. Ušklíbala se a přísahám, že jsem viděla, jak doslova poskakuje na židli, když mi ho podává. Vyhnula jsem se pohledu na ni, místo toho jsem se zamračila a vytrhla jí ho z ruky silou větší, než bylo nutné.

Poskládala mezitím přikrývky a urovnala polštáře na pohovce, láhev od vína zmizela a posuvné dveře na balkon byly otevřené, aby se dovnitř dostal čerstvý vzduch. Cítila jsem, jak mě na vlhké kůži šimrá vánek, a otrásla jsem se. Posadila jsem se na jeden konec pohovky a znovu si přečetla text na kusu papíru.

„Kde jsi to vzala?“ zeptala jsem se.

„Bylo to na nástěnce v práci.“

Obě jsme s Jules pracovaly pro *Jako u maminky*, agenturu domácí péče o seniory, jež po celém ostrově rozmisťovala pečovatelky ke klientům, kteří potřebovali pomoc ve svých domovech. Technicky vzato pro agenturu pracovala Jules. Já jsem tam sice předtím pra-

covala víc než devět let, ale v posledním půlroce jsem tolikrát telefonovala, že jsem nemocná, až mě šéf nakonec vyhodil. Gilbert se přitom tvářil smutně a zahanbeně, ale odhodlaně. Nejspíš doufal, že mě šok z vyhazovu (a s ním spojená náhlá ztráta příjmu) vytrhne z mého rozpoložení. Nezabralo to.

„Gilbert mi o tom povídal,“ pokračovala Jules. „Prohlásil, cituju: ‚Právě jsem dostal zajímavou žádost, je na nástěnce. Nikdo ji zatím neviděl, takže si nikdo nevšimne, když ji stopíš. Je to pro Ruthii.‘ Tak jsem se tam šla podívat a strčila jsem si to do kabelky.“

Když jsem to slyšela, sevřelo se mi hrdlo. Chudák Gilbert, pořád se snažil všechno napravovat i za mě. Dokázala jsem si představit, jak se tvářil, když to Jules říkal: *Pro Ruthii*. Nejspíš se smutným, unaveným výrazem v očích, jako starší bratr, který má starosti a je zklamáný zároveň.

Znovu jsem si prohlédla inzerát. Bylo těžké oponovat Jules, že není, jak tvrdila, perfektní. Jídlo a ubytování, několik týdnů cestování, které mě odvede pryč z Ostrova a od Jacka (a Julesina gauče, i když zatím nenaznačila, že by jí moje přítomnost vadila), ovšem nijak zvlášť nenasvědčoval tomu, že by z něho koukala i slušná výplata a nějaké ty peníze na spořicím účtu, až to celé skončí.

„Já nevím,“ zamumlala jsem.

Jules podrážděně odfrkla a vykulila oči. „Co nevíš? Že potřebuješ práci? Že potřebuješ vypadnout a zkusit něco nového? Že potřebuješ i jinou činnost než sledovat *Soudkyni Judy* a vypít denně flašku vína?“ Zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Ruthie, něco se musí změnit. Nemůžeš takhle pokračovat donekonečna. Život tě hodil do sraček, stálo to za hovno, obřečela jsi to, není to fér a není to snadný, ale no tak co už...? Je ti čtyřicet. To budeš zbytek života kňučet nad tím, že ti ten kretén Jack zavčasu předvedl, jak je kretén?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Nevěděla jsem, co na to říct. Měla pravdu. Skoro ve všem. „Není mi čtyřicet,“ prskla jsem, když mě konečně napadlo, že tím bych ji mohla odpálkovat. „Je mi osmatřicet.“

Zírala na mě s jedním obočím zvednutým v očekávání, že řeknu víc.

„Jules,“ vzdychla jsem. „Podívej, jde o to, že pracuju na jednom místě už asi deset let. Ani nevím, kde mám nějaký životopis, a stejně už je tak starý, že bych musela začít od začátku. To by trvalo věčnost. Ten chlap někoho potřebuje hned teď. A já vypadám hrozně a nemám co na sebe. Takhle přece nemůžu jít na pohovor. A... a taky jsem přemýšlela, že bych možná měla zajet za našima.“

To poslední jsem jen tak plácla, ale znělo to dobře, jako bych snad měla nějaký plán. Tedy jiný plán než dřepět zalezlá v tomhle bytě.

„Můžeš za nimi zajet, až se vrátíš. Nebudeš pryč šest let a nebudeš muset kvůli tomu lézt přes Himálaje. A něco, co si vezmeš na ten pohovor na sebe, ti najdeme. A co se týče toho životopisu, tak koukej!“ Otočila ke mně notebook, abych viděla na obrazovku. I z místa, kde jsem seděla, jsem rozpoznala interaktivní formulář pro tvorbu životopisu. Jules navíc v ruce držela manilovou složku.

„Gilbert měl ještě tvůj starý životopis spolu se záznamy o všech tvých klientech. Dal mi to všechno. Nový už mám pro tebe skoro napsaný.“

Usmála se na mě, spokojená sama se sebou, a otočila se zpátky ke klávesnici. Snažila jsem se udržet zamračený výraz ve tváři a zoufale se pokoušela vymyslet dalších pár dobrých výmluv, jak se všemu vyhnout, ale navzdory tomu jsem se trochu usmála a přistoupila blíž. Julesině nadšené snaze mi pomoci se dalo těžko odolat. Měla jsem štěstí, že mi po tom všem zůstala. V podstatě jsem jí okupovala část bytu, aniž bych jí dala šanci se k tomu vyjádřit, žila jsem tu už několik měsíců, a ona si ani jednou nepostěžovala. Tedy kromě toho, že mě upozornila, když jsem už opravdu hodně, hodně potřebovala sprchu. Poslouchala, když jsem se vzteкала. A víckrát, než jsem si chtěla připomínat, mě přišla po špičkách uprostřed noci zkontrolovat, přitáhla mi deku k bradě a nechala mi ruku na rameni, zatímco jsem předstírala spánek a odmítala se před ní rozplakat.

Nervózně jsem polkla. „Nejspíš mě nevezme,“ zamumlala jsem.

„Uvidíme,“ odpověděla.

„Nikdy jsem nejela tak daleko,“ namítla jsem.

„Nemusíš to zvládnout všechno najednou. Ber to jeden den po druhém.“

„Nemám ani kufr,“ postěžovala jsem si.

„Můžeš si půjčit můj.“

„Někdy tě nesnáším,“ oznámila jsem jí a snažila se nesmát, ale nedařilo se mi to.

„To není pravda,“ odsekla mi. „Miluješ mě a vždycky budeš. Teď se obleč a dokončíme ten životopis. Do sedmi musím být u pana Johnsona kvůli jeho lékům a chci, aby tenhle životopis odešel mailem, než půjdu.“

Užů jsem otvírala pusku s návrhem, že ne, že bude úplně stačit poslat to jindy, zítra, za týden, za rok, nikdy. Ale zarazila jsem se a sledovala ji, jak píše a listuje mými papíry. Na tváři se jí objevil drobný úsměv. Zhluboka jsem se nadechla a vstala, abych udělala to, co mi nařídila: oblékla se. *Začni tím*, pomyslela jsem si, *to bude zatím stačit*.

Pět minut po půl sedmé večer jsem stiskla tlačítko „odeslat“ a mail adresovaný na d.march@tripp-engineering.com, ke kterému byl přiložen můj životopis, motivační dopis a seznam referencí, odlétl kamsi do kyberprostoru. Poslouchala jsem, jak si počítač pochrochtává, zatímco mě vydává světu napospas, a cítila jsem, jak mi po těle přebíhá vlna úzkosti. Jako kdyby mi najednou bylo současně strašné horko i strašná zima.

Tuhle práci jsem nechtěla. Zoufale jsem o ni stála. Bylo mi jedno, že můj životopis není dost dobrý. Modlila jsem se, aby ho ten kdosi, kdo si ho bude číst, považoval za skvělý. Nechtěla jsem opustit Ostrov.

Chtěla jsem se odsud dostat tak daleko, abych si nepamatovala, co se tu stalo.

Jules popadla kabelku, a než zamířila na schůzku s panem Johnsonem a jeho léky na vysoký tlak, cestou ke dveřím mě objala. „Je to příliš dokonalé na to, aby to nevyšlo. Je to osud,“ prohlásila a mrkla na mě, když mizela na chodbě.

Možná, pomyslela jsem si. Jules byla fanynkou spiritismu, četla si horoskopy ve víkendových přílohách novin, aby nahlédla do své budoucnosti. Vedle postele měla hromádku knih „podle skutečných událostí“ plné duchů a únosů mimozemšťany a životopisy slavných senzibilů. Často tvrdila, že má pro tyhle věci „cit“. Když ji bolely zuby, bylo to prý znamení, že se blíží něco zlého. Když uviděla černou kočku, bylo to naopak dobré znamení. Naposledy, když zahlédla černou kočku, mi tak oznámila, že se blíží něco dobrého. Namítla jsem, že kočku přece viděla ona, a pokud to tedy vůbec něco znamená, tak určitě *její* štěstí, ne *moje*. A vůbec, nemají černé kočky nosit spíš smůlu? Jenže ona trvala na svém: stane se něco úžasného.

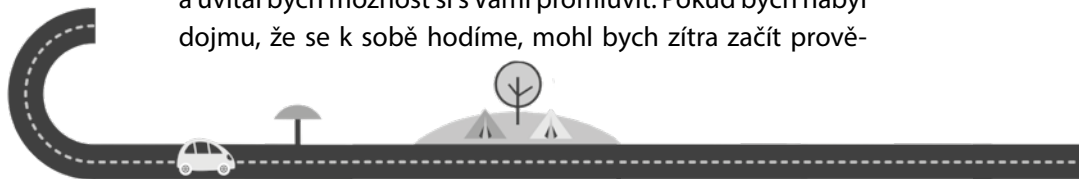
Právě teď bych se spokojila s penězi, které by mi stačily na zaplacení všech účtů – zázraky mohly počkat.

Vzala jsem do ruky dálkový ovladač od televize, ale než jsem stáčila stisknout tlačítko, zabučel mi telefon. Vrhla jsem na něj nepřátelský pohled, předpokládala jsem spam. Nikdo z bývalých spolupracovníků a přátel mě už dávno nikam nezval.

Byla to ale odpověď na můj mail a životopis.

„Ježíšmarjá. Moc ti to netrvalo, než jsi došel k závěru, že mě nechceš,“ zabručela jsem si pro sebe a klikla na zprávu.

Vážená paní MacInnesová, děkuji Vám za zprávu. Právě jsem si prohlédl Váš životopis a prošel Vaše pracovní záznamy a uvítal bych možnost si s Vámi promluvit. Pokud bych nabyl dojmu, že se k sobě hodíme, mohl bych zítra začít prově-

řovat Vaše reference. Chci se proto zeptat, jestli jste k dispozici? Uvědomuji si, že je to hodně narychlo, ale rád bych pokročil v přijímacím procesu co nejdříve.

S pozdravem, David March

Do prdele. Sakra, sakra, sakra. Počítala jsem s tím, že budu mít pár dní na rozmyšlenou, a to za předpokladu, že by o mě vůbec měli zájem. Chtěli si se mnou ale promluvit hned teď! Uvažovala jsem, jak se z toho vyvléknout. Mohla jsem třeba předstírat, že jsem si jeho odpovědi nevšimla. Ale to by nebyla zrovna nejlepší známka zdatnosti a profesionality.

Odpověděla jsem:

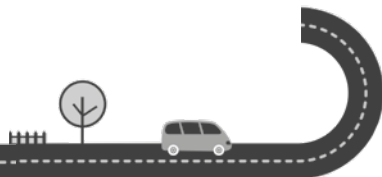
Pane Marchi, děkuji za Váš zájem a rychlou odpověď. Také bych si s Vámi ráda promluvila. Moje telefonní číslo je uvedeno nahoře v životopise. Klidně mi zavolejte kdykoli během večera.

Stiskla jsem „odeslat“. *Vžuuuuuum.*

O chvíli později se ozvalo „pink“ a přišla odpověď:

Paní MacInnesová, pokud by to bylo možné, dal bych přednost videorozhovoru, třeba přes Skype nebo FaceTime. Dejte mi vědět, co je pro Vás nejvhodnější a jak se s Vámi spojit. S pozdravem, David.

Dvakrát kurva a třikrát kurva! Videorozhovor? Podívala jsem se na svoje tričko – v tomhle bych nešla ani do posilovny. A s vlasy jsem kromě vyčesávání zacuchaných pramínků, zatímco Jules pracovala na mém životopise, neudělala vůbec nic.

Dobrý den, pane Marchi, ano, to by šlo. Moje spolubydlící má na svém notebooku FaceTime, takže na konci tohoto mailu uvedu její kontaktní údaje. Šlo by to o půl osmé?

Podívala jsem se na hodiny. To by mi dávalo něco přes půl hodiny na přípravu.

Pink. Jeho odpověď:

Paní MacInnesová, v 19:30 mi to vyhovuje. Prosím, říkejte mi Davide. Brzy na viděnou.

O půl hodiny později jsem byla tak reprezentativní, jak jsem toho byla schopná. Tmavě hnědé vlasy jsem si stáhla do drdolu a oblékla jsem si Julesinu halenku, která byla dostatečně velká, aby se hodila i na můj objemnější hrudník a ramena, k tomu jsem si vzala malé diamantové náušnice (vánoční dárek od kreténa Jacka před pěti lety, který jsem za posledních pár měsíců několikrát málem hodila do záchodu). Julesin notebook jsem naaranžovala tak, aby mě kamera zabírala v pokud možno lichotivém světle a obraz za mnou byl o něco poutavější než jenom kout kuchyně. Otevřela jsem FaceTime a byla jsem připravená.

A pak jsem čekala. Vzpomněla jsem si na černou kočku a vyslala modlitbu, aby se její znamení týkalo právě této chvíle a mě, i když jsem si byla celkem jistá, že modlitba je obecně stejně zbytečná a nesmyslná jako černé kočky a všechna dobrá znamení.

Srdce se mi rozbušilo. Znovu jsem zkontrolovala čas. Posunula jsem se na židli. A právě v tu chvíli jsem si to uvědomila:

Chci tuhle práci tak, jako jsem už hodně dlouho nic nechtěla.

